

Chúng Ta Đều Dừng Bước

Bạn tôi ở Đà Lạt nay ai mất ai còn? Nhiều lúc buồn quá buồn, tôi hỏi thăm, vô vọng...

Biển vẫn cứ còn sóng. Sông vẫn cứ còn trôi. Bạn thân thiết trong đời...còn chẳng là cát bụi!

Tại vì sao nên nổi? Ba trăm năm cũ, đâu? Hỡi con chim bồ câu...Hòa Bình là cọng rác?

Bồ câu không biết hút, nó chỉ biết gặt gù. Nó đậu trên mái lâu chụm đầu cùng bè bạn...

Nó sống đời không chán vì nó có bạn bè! Người, mỗi người sao Khuê hiện trong trời đơn chiếc!

Bạn, tôi, từ ly biệt...trời, kia, mây, mây bay! Đất Nước sẽ có ngày...Ngày Vui, mơ ước hảo!

Tin thời tiết dự báo có đúng bao giờ đâu! Điều chúng ta mong, cầu...coi như tin thời tiết!

Tầm xuân nở cánh biếc trên ruộng cà bao la...Trăm năm cõi người ta...thiết tha hoa bướm rụng!

Tôi một thời cầm súng, súng gãy rồi, thì thôi. Bạn mới nói mới cười, hỏi thăm nhau, lau mắt!

Tôi ngó về Đà Lạt, đỉnh Lâm Viên mây bay...Ngàn năm mây trắng bay, tôi không bay theo được!

Coi như tôi dừng bước. Bạn cũng dừng bước chẳng? Nhiều sáng, chiều, băng khuôn...ôi, hai đầu nổi nhớ!

Trần Văn Lệ